õnsa sõbra haua tarvis ei saaks tehtama. Teine nõkutas õlasid ja seletas tütarlapsele ära, et härra Sorell enne oma surma hoolega oma vara igapidi oli osadeks jäutanud mitmesuguste tarvisduste pärast, aga haua kohendamisest põle juttugi olnud ja ei ollagi punast kopikast üle jäänud selle tarvis.

„Ei, ma seda nõnda ei jätta!“ hüüdis neiu nuttes; „minu mureks jäägu nüüd, selle hea inimese hauda ehitada.“

Nõnda tegi kaa. Ürikese aja pärast oli ilus mätta küngas ülewal, kena rist peal ja ilusad lilled, wäike puust aed ümber, ning hoolega käis nüüd Olga lillesi kastmas ja hauda hästi korral hoidmas, kus juures tema ema truuiste talle abiks oli. Kes nüüd sest hauast mööda läks, wahtis rõõmuga seda ja haistis hea meelega kauni rooside ja reseeda magust lõhna.

Oli aasta möödas, kogusid endid jälle need nelikümmend pärandusosalised kokku ja kuulsid nüüd surnud herra Sorelli kõigewiimast tahtmist. Järgmiste sõnadega oli ta seda nõnda üleskirjutanud:

„Wähämast kümme korda olen ma oma testamendi teisiti muutnud ja ikka see ei näitnud m'ul weel mõnus küll olewat. Kell' suur wara on kätte ustud, sell' on kaa suur wastamine selle

pärast. Suur hulk minust järäljäedawa warast olen ma annsa inimeste kätte annud, et sell' kombel kasu saadaks. Nii mitu on lahke sõnaga ennast minu sõbraiks tunnistanud, aga Jumal üksi tunneb inimeste südamid, ja mina olin üsna kahe wahel, kes kõigest minu sõbradest küll see kõige ustawam ja tõelikum oleks. Kõigest headustest, mis aga inimesel wõimalik on enese südames sigitada, arwan ma üht tänuliku meelt kõige ülemaks. Ärgu siis keegi seda naeruks pidagu, kui ma aina *sellele* need *sadatuhat* rubla omaduseks jätan, kes kõige paremalt oma tänuliku meelt on ülesnäitand. Kõiki olen ma püüdnud rõõmustada ja kas see siis liiaks arwata, kui ma loodan, et head sõbrad minu kalmu küngast waheşt kaa waatamas käiwad, mind ja minu häid seowimisi nende wastu armsaste meele tuletades.

Et nüüd õiete õigusega *aina* tänulik meel oma tasumist saaks, olen ma järgmist seadmist teinud: *Mu haud jääb hoopis kohendamatta*. Kui siis keegi selle eest hoolt ei saaks kandma, siis saab ta peagi lagunema, wauma ja üürikese ajaga hoopis kaduma. Juhtub aga, et üks ehk mitu minu sõbrade seast minu haua eest hoolt kannawad, neile tahan ma sell' teel üht tõsist märku minu tõeliku sõbrusest anda;

Eesti-ma rahwa Kalender 1885, lk. 29